सतत्र ववृधे राजन्मत्स्यः परमसत्कृतः । पुत्रवत् स्वीकरोत्तस्मै मनुर्भावं विशेषतः ।
अथ कालेन महता स मत्स्यः सुमहानभूत् । अलिञ्जिरे यथा चैव नासौ समभवत् किल ।
अथ मत्स्यो मनुं दृष्ट्वा पुनरेवाभ्यभाषत । भगवन् साधु मेऽद्यान्यत् स्थानं सम्प्रतिपादय ।
उद्धृत्यालिञ्जिरात्तस्मात्ततः स भगवान् मनुः । तं मत्स्यमनयद्वापीं महतीं स मनुस्तदा । १२७९०
तत्र तं प्राक्षिपच्चापि मनुः परपुरञ्जय । अथावर्द्धत मत्स्यः स पुनर्व्वर्षगणान् बहून् ।
द्वियोजनायता वापी विस्तृता चापि योजनं । तस्यां नासौ समभवन्मत्स्यो राजीवलोचनः ।
विचेष्टितुञ्च कौन्तेय मत्स्यो वाप्यां विशाम्पते । मनुं मत्स्यस्ततो दृष्ट्वा पुनरेवाभ्यभाषत ।
नय मां भगवन् साधो समुद्रमहिषीं प्रियां । गङ्गां तत्र निवत्स्यामि यथा वा तात मन्यसे ।
निर्देशे हि मया तुभ्यं स्थातव्यमनसूयता । वृद्धिर्हि परमा प्राप्ता त्वत्तो हि मयाऽनघ । १२७९५
एवमुक्तो मनुर्मत्स्यमनयद्भगवान् वशी । नदीं गङ्गां तत्र चैनं स्वयं प्राक्षिपदच्युतः ।
स तत्र ववृधे मत्स्यः कञ्चित्कालमरिन्दम । ततः पुनर्म्मनुं दृष्ट्वा मत्स्यो वचनमब्रवीत् ।
गङ्गायां हि न शक्नोमि वृहत्त्वाच्चेष्टितुं प्रभो । समुद्रं नय मामाशु प्रसीद भगवन्निति ।
उद्धृत्य गङ्गासलिलात्ततो मत्स्यं मनुः स्वयं । समुद्रमनयत् पार्थ तत्र चैनमवासृजत् ।
सुमहानपि मत्स्यस्तु स मनोर्नयतस्तदा । आसीद्यथेष्टहार्य्यश्च स्पर्शगन्धसुखस्य वै । १२७९०
यदा समुद्रे प्रक्षिप्तः स मत्स्यो मनुना तदा । तत एनमिदं वाक्यं स्मयमान इवाब्रवीत् ।
भगवन् हि कृता रक्षा त्वया सर्व्वा विशेषतः । प्राप्तकालन्तु यत्कार्य्यं त्वया तच्छ्रूयतां मम ।
अचिराद्भगवन् भीममिदं स्थावरजङ्गमं । सर्व्वमेव महाभाग प्रलयं वै गमिष्यति ।
तं प्रक्षालनकालोऽयं लोकानां समुपस्थितः । तस्मात्त्वां बोधयाम्यद्य यत्ते हितमनुत्तमं ।
त्रसानां स्थावराणाञ्च यच्चेङ्गं यच्च नेङ्गति । तस्य सर्व्वस्य संप्राप्तः कालः परमदारुणः । १२७९५
नौश्च कारयितव्या ते दृढा युक्तवटारका । तत्र सप्तर्षिभिः सार्द्धमारोहेथा महामुने ।
बीजानि चैव सर्व्वाणि यथोक्तानि द्विजैः पुरा । तस्यामारोहयेर्नावि सुसङ्गुप्तानि भागशः ।
नौस्थश्च मां प्रतीक्षेथास्ततो मुनिजनप्रिय । आगमिष्याम्यहं शृङ्गी विज्ञेयस्तेन तापस ।
एवमेतत्त्वया कार्य्यमाप्रष्टोऽसि व्रजाम्यहं । तां न शक्या महत्यो वै आपस्तर्त्तुं मया विना ।
नाभिशङ्क्यमिदञ्चापि वचनं मे त्वया विभो । एवं करिष्य इति तं स मत्स्यं प्रत्यभाषत । १२७८०
जग्मतुश्च यथाकाममनुज्ञाप्य परस्परं । ततो मनुर्म्महाराज यथोक्तं मत्स्यकेन ह ।
बीजान्यादाय सर्व्वाणि सागरं पुप्लुवे तदा । नौकया शुभया वीर महोर्म्मिणमरिन्दम ।
चिन्तयामास च मनुस्तं मत्स्यं पृथिवीपते । स च तच्चिन्तितं ज्ञात्वा मत्स्यः परपुरञ्जय ।
शृङ्गी तत्राजगामाशु तदा भरतसत्तम । तं दृष्ट्वा मनुजव्याघ्र मनुर्म्मत्स्यं जलार्णवे ।
शृङ्गिणं तं यथोक्तेन रूपेणाद्रिमिवोच्छ्रितं । वटारकमयं पाशमथ मत्स्यस्य मूर्द्धनि । १२७८५
मनुर्म्मनुजशार्दूल तस्मिन् शृङ्गे न्यवेशयत् । संयतस्तेन पाशेन मत्स्यः परपुरञ्जय ।